

og uden at behøve nogen som helst Godkendelse. For at bøde paa disse Mangler og Ufuldkommenheder ved Loven af 1856 har der fra forskellige Sider i Udvalget været stillet Ændringsforslag til det foreliggende Lovforslag, men efter at man af den højtærede Indenrigsminister var bleven gjort bekendt med, at det i Indenrigsministeriet var under Overvejelse at udarbejde et Lovforslag om en ny Institution, en kommunal Understøttelseskasse eller Hjælpekasse, som skulde træde i Stedet for „de fattiges Kasse“, enedes man om at frafalde disse Ændringsforslag og i Stedet foreslaa Lovens Varighed begrænset til en kortere Tid. I saa Henseende har Flertallet foreslaaet 3 Aar, som man mente i alt Fald maatte være tilstrækkeligt til Gennemførelsen af en ny Lov til Afløsning af Loven af 1856. Skulde det kunne ske i kortere Tid, vilde den her foreslaaede Lov jo kunne hæves.

Under Hensyn til den korte Varighed for Lovens Gyldighed har man kunnet indskrænke sig til at stille nogle faa Ændringsforslag. Om disse skal jeg bemærke, at Nr. 1 gaar ud paa at rette Bestemmelsen i Lovforslagets § 3 om, at en eller flere velgørende Foreninger i saadanne Kommuner, hvor der ikke findes nogen „de fattiges Kasse“, kunne træde i denne Kasses Sted med Hensyn til Adgangen til Statstilskud, saaledes at Bestemmelsen udtrykkelig kun kommer til at gælde København, idet der i alle andre Kommuner maa forudsættes at være en „de fattiges Kasse“. I alt Fald maa en saadan kunne paabydes oprettet, hvis der uden for København skulde, hvad der ikke kan antages, være nogen Kommune, hvor en saadan Kasse ikke findes.

Ændringsforslag Nr. 2 er rent redaktionelt. — Under Nr. 3 foreslaas, at Bestemmelsen i § 4 om, at Amdsraadet's Samtykke ikke skal være nødvendigt til, at Kommunerne yde Tilskud til „de fattiges Kasse“, udgaar, idet der ikke findes Grund til her at gøre en Forandring i Myndighedsforholdet imellem Sogneraadet og Amdsraadet. — Grunden til Ændringsforslag Nr. 4 har jeg tidligere omtalt. Disse Ændringsforslag skal jeg tillade mig at anbefale til Vedtagelse af det høje Ting.

Endnu skal jeg bemærke, at Udvalget under 30te forrige Maaned modtog en Skrivelse fra Kultusministeriet med Henstilling om, at der af Udvalget maatte blive stillet Ændringsforslag til dette Lovforslag om, at en Helsingør Hospital tilkommende

Afgift, der er Vederlag for en Indtægt, som Hospitalet tidligere har haft af et Gods i Skaane, men som det tabte ved Skaanes Afstaaelse til Sverige ved Freden i 1658, udredes af Statskassen. Skønt Udvalget finder, at det efter den Maade, hvorpaa den oprindelige Indtægt til Helsingør Hospital er gaaet tabt, synes at have været mindre velbegrunder, at denne Afgift er paalagt „de fattiges Kasse“, og uagtet Udvalget finder, at der kan være Grund for Statskassen til at overtage denne Afgift, har man dog ikke fundet, at dette Lovforslag egner sig til at indeholde Bestemmelse herom, og man har derfor ikke ment at kunne imødekomme den nævnte Henstilling fra den højtærede Kultusminister.

**Estrup:** Ja, som det vil ses af Udvalgsbetænkningen, er der en Uoverensstemmelse mellem et lille Mindretal, hvilket jeg hører, og det øvrige Udvalg, men Uoverensstemmelsen rækker jo ikke meget vidt. Vi ere enige med Flertallet i, at det vilde være ønskeligt, at „de fattiges Kasser“ allerede nu kunde faa Erstatning for det Tab, de uforskyldt have lidt ved, at Tavlepengene, Bøssepengene i Kirkerne for Fremtiden gaa til den fri kirkelige Understøttelse i Sognene i Stedet for at gaa ind i „de fattiges Kasse“. Det er nu saa meget mærkeligere, at „de fattiges Kasse“ er bleven berøvet denne Indtægt, som det jo egentlig er Dispositionen over disse Tavlepenge, der har været den oprindelige Grund til, at „de fattiges Kasser“ ere blevne oprettede; Loven af 1856 om „de fattiges Kasser“ handler jo væsentlig om, paa hvilken Maade de frivillige Gaver, de Indtægter, der fremkomme af Tavlepengene og Bøssepengene, skulle bestyres og uddeles. Nu har man berøvet „de fattiges Kasser“ denne Hovedindtægt, men iøvrigt ladet Institutionen bestaa. Gennem det foreliggende Forslag vil der jo raades Bod paa det Tab, „de fattiges Kasser“ have lidt, og det sker derved, at Staten overtager en Del af de Tilskud, som Kommunekasserne for Fremtiden ville yde til „de fattiges Kasser“, nemlig en Trediedel, dog ikke ud over 10 Øre pr. Individ. Dette vil jo kunne komme til at udgøre et ganske klækkeligt Beløb. Naar Staten yder det højest Tilskud, som kan ydes af Statskassen, 10 Øre pr. Individ, bliver Statens og Kommunernes Tilskud tilsammen 30 Øre pr. Individ, og saa vil det hele Tilskud til „de fattiges Kasser“ af offentlige Midler, det vil sige Midler til-